

[Hans Thyge Jacobsen.]

ud fra, at vi er enige om, at naar vi her taler om Religionsundervisningen, taler vi om Kristendomsundervisning —, saa er vor Tro ej paa, hvad som helst man Kristendom vil nævne. Jeg ved nok, at den højtærede Undervisningsminister paa en morsom og for mig saa uhyre tiltalende Maade kan harcelere over det Misforhold, der er mellem de gamle Dokumenter, den augsburgske Trosbekendelse og moderne Tankegang, et Misforhold, som naturligvis findes, men jeg havde ærlig talt mere anset den højtærede Undervisningsminister for at høre til det historisk-profetiske Livssyns Mænd end til det mosaiske Lovgivningssystemes Mænd. Jeg havde ærlig talt ikke troet, at den højtærede Undervisningsminister var fremmed for at kunne se gennem Tiderne og se, hvorledes de gamle Faner stadig har deres Betydning, og hvorledes moderne Mennesker paa fuldkommen ærlig Vis naturligvis forholder sig til den.

Men hvor rummelig vor evangelisk-lutherske Folkekirke i Danmark saa end er — og heldigvis er —, saa er den et Kirkesamfund, et Samfund af Mennesker, som samles paa den evangelisk-lutherske Kristendoms Opfattelses Grund, og den Religionsundervisning — eller lad mig nu hellere bruge Ordet Kristendomsundervisning —, som findes i vor Folkeskole, og som indtil i Dag er et Led i vor evangelisk-lutherske Folkekirkes Daabspraksis, den Kristendomsundervisning kan kun finde Sted paa den Maade, at der er et fagligt Tilsyn, og det vil sige et kirkeligt Tilsyn, ikke noget som helst andet, med denne Undervisning.

Jeg mener altsaa, at det simpleste vilde være at bibeholde Præsten som født Medlem af Skolekommissionen. Kan man ikke dette, saa spørger jeg, om dette Forhold, som nødvendigvis maa ordnes, for at i hvert Tilfælde jeg skal kunne stemme for det Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat, og som jeg, hvad de andre Sider af det angaar, har den største Sympati for, ikke kan ordnes paa anden Maade. Kan det f. Eks. ikke ordnes ved, at Provsten bliver den, der fører det faglige Tilsyn paa dette Omraade for sit Provsti? Eller lad os tænke os den Mulighed, at Religionsundervisningen i Folkeskolen ganske blev lagt hen til Præsten.

Ja, jeg spørger, jeg er ikke særlig kynig paa dette Omraade, hvad ved jeg? Men hvor er vore Biskopper, hvorfor siger vore Biskopper ikke noget i en Situation som denne? Jeg har Indtryk af, at vi her i Landet har fortrinlige Biskopper, men det

er underligt tavse Mænd, de siger ikke noget; og naar de siger noget, forekommer det mig, at de nærmest har Tilbøjelighed til at udtrykke sig om de Indtryk, de faar dernede i denne romantiske Resolutions-Fabriksby Genève, som de jo saa ivrigt hjem søger. Men bare ikke den danske Folkekirke og den danske Folkeskole smuldrer mellem Hænderne paa dem, medens de sidder og laver Resolutioner om alt mellem Himmel og Jord dernede i Genève!

Hvorfor taler vore Biskopper ikke? Er de ikke klare over, at det Lovforslag, som i disse Dage behandles i den danske Rigsdag, er et Lovforslag, som, hvis det som Lov føres ud i Livets Virkelighed, vil betyde en fuldkommen Omkalfatring af de Tilstande, hvorunder vor Kirke i Dag lever?

Hvorom alting er, hvis ikke Kirkens Tilsyn med Skolens Religionsundervisning paa en eller anden Maade opretholdes — jeg er forhandlingsvillig, har overhovedet ikke til Hensigt at stille mig fast paa Kravet om, at Præsten skal være født Medlem af Skolekommissionen —, hvis vi ikke kan finde en eller anden Form for det kirkelige Tilsyns Udøvelse, saa er den Skolereform, som den højtærede Minister her foreslaar, af en langt mere gennemgribende Karakter, end han maaske selv er klar over, eller som han i hvert Fald selv har givet Udtryk for, og saa har den højtærede Minister ikke Ret i sine Ord paa Sp. 1311, hvor han siger:

„... vor Religionsundervisning i Folkeskolen bliver fremdeles ganske, som den hidtil har været“,

thi saa er det Religionsundervisning uden Forbindelse med vor Kirke, saa er vi ude i en helt anden Tilstand end den bestaaende.

Paa Sp. 1309 udtaler den højtærede Minister nogle Ord, som jeg af ganske Hjerte kan tiltræde. Den højtærede Minister siger:

„Jeg tilføjer, at da jeg sætter saa megen Pris paa en fælles Folkeskole, vil jeg foretrække en fælles Folkeskole for alle eller saa godt som alle Folkets Børn med Religionsundervisning fremfor en Folkeskole uden Religionsundervisning og saa ved Siden af en Mængde Kirkeskoler, Sektskoler, eller hvad det nu vilde blive.“

Vi er af Hjertet enige, men den visse Vej ud i den Tilstand, som den højtærede Minister altsaa frygter, og som jeg ikke ønsker, det er dette Lovforslags Gennemførelse uden Ændring paa dette Hovedpunkt. Hvis Ministerens Forslag vedtages, saa er